

Carta oberta de la IAC a l'ANC

Les propostes de la Sectorial de Salut de l'ANC provoquen el rebuig a un futur Estat català

La Intersindical Alternativa de Catalunya i el seu sindicat de sanitat CATAC-CTS volem sortir al pas del document titulat “[Salut per la independència](#)” elaborat per la Sectorial de Salut de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) per considerar-lo netament tendencios i contrari al sentiment majoritari de la societat catalana, a part que pateix d'una falta de rigor esgarrifosa que li proporciona una nul·la credibilitat, factors que arriben a fer odiosa una independència construïda sobre els seus supòsits o, si més no, fomenten els recels cap a una Catalunya independent.

Un clar indicati de la parcialitat del document ens ve donat pels seus redactors. Gemma Martín Ezquerra apareix en el quadre mèdic de múltiples mútues, i per tant té clars interessos en la sanitat privada per molt que els compatibilitzi amb un lloc de treball en el [PSMar](#). Llorenç [Sotorres Bartolí](#) és membre de l'[entramat empresarial](#) de la nostra sanitat a més de ser signant del manifest “[També en Salut: ara Mas](#)”, i per tant avalador públic de les polítiques sanitàries de CiU. Aquestes característiques també s'observen entre els col·laboradors, amb especial rellevància d'[Helena Ris](#), pel seu caràcter públic, i en l'altre presentador del document, [Jaume Padrós](#).

Res no tindríem a objectar si el nom de la sectorial responsable del document fos “Sectorial d'empresaris de la Salut”, però la usurpació d'un terme comú com és la salut per una de les parts en el conflicte existent avui en aquest àmbit trenca la imatge de transversalitat que l'ANC pretén i la mostra com a enemiga de totes aquelles persones que lluitem intensament contra el que l'actual Govern català està fent amb la salut.

L'ANC no pot ignorar que, més enllà de la impossibilitat de l'actual conseller d'aconseguir un [Pacte Nacional de la Salut a Catalunya](#), els conflictes relatius a la salut, interns al nostre país i no depenents del Govern estatal, són continus fins al punt que qualsevol motiu pot fer esclatar un seriós enfrontament. És el que deixen entreveure els [recents conflictes](#) en torn al tancament de llits a Bellvitge i al col·lapse a les Urgències de la Vall d'Hebron, protagonitzats per la confluència, de gran valor social, entre personal de la sanitat, persones ingressades als hospitals i veïnes dels barris adjacents, amb un ampli ressó als mitjans informatius.

Les nostres autoritats sanitàries han fet mans i mànigues per tranquil·litzar la població repetint fins a la sacietat que res no passa d'anormal, però la desconfiança provocada pel nostre conseller amb les seves [continues mentides](#) és tan gran que ja és impossible el diàleg i molt menys l'enteniment. En un país normal, amb normalitat democràtica, fa temps que Boi Ruiz hauria dimitit o hauria estat destituït. I és que la situació de precarietat i incertesa que viu la Catalunya real en relació a la sanitat ja no ens permet confiar. Creiem doncs que l'ANC, si vol conservar el seu caràcter transversal i no partidista, hauria de retirar el seu aval a aquest document i/o fer canviar el nom de la Sectorial de Salut en el sentit abans indicat o similar. Nosaltres creiem que ambdues coses, perquè el document és vergonyós.

En efecte, el document dibuixa una Catalunya sense classes socials i amb unes necessitats i interessos comuns, fins arribar al ridícul, per a tota la població. Cap referència a l'existència de desigualtats socials, per molt que parteixi d'una definició de la salut que té en compte el grau de benestar social que què més voldríem que fos uniforme. En la mateixa línia, el menyspreu cap a conceptes com la solidaritat es fa evident en el capítol dedicat a la cooperació, que no és sinó un lapsus que demostra que és un tema que la Sectorial ni ha tractat ni tan sols ha revisat, atès que consisteix únicament en la introducció i un enllaç d'un [article](#) del setmanari 'Directa' summament crític amb la política de cooperació de l'actual Govern de la Generalitat.

Per altra banda, fa afirmacions difícils de sostenir quan atribueix al Govern de l'Estat qüestions aprovades per aquest amb el suport del partit que governa Catalunya, com ara la de la prioritat del pagament del deute i la reforma de la legislació laboral, i quan per a res té en compte que és el Govern de la Generalitat qui decideix la part del seu pressupost que es destina a la salut. L'ANC no hauria d'avaluar plantejaments tan contradictoris i hauria de prendre prevencions en relació als pactes que pot arribar a fer l'actual govern entorpidint l'exercici de sobirania del poble català.

En aquest sentit, contents poden estar els autors del document perquè, si van presentar-lo el 19 de juny, 8 dies després ja teníem un [acord CiU i PP](#) per “salvar” els consorcis, és a dir, excepcionar-los dels requeriments de la '[Ley 27/2013, de 27 de diciembre, de racionalización y sostenibilidad de la Administración Local](#)' que els dóna unes característiques d'administracions públiques no desitjades pels actuals poders sanitaris. És difícil d'entendre per què el document de la sectorial no parla d'aquesta llei que, de moment, manté la incògnita sobre la utilitat que tindria pels nostres gestors la constitució tan controvertida dels consorcis del [Clínic](#) de Barcelona i de les [Terres de Ponent](#). Parla només, i absurdament, d'una normativa europea, les [normes SEC](#), recriminant al PP que no ens ajudi a evitar-les! Els autors semblen anclats en l'obsessió contra aquestes normes del nostre gestor neoliberal [Josep Maria Via i Redons](#).

Però tant li fa, estem, en ambdós casos, davant d'un objectiu roí, el del manteniment del suposat dret a [ocultar el dèficit públic](#), del suposat dret dels directius de la sanitat a cobrar [sous inconfessables](#) i nomenar a dit subordinats dòcils, del suposat dret a mantenir el personal de l'àmbit de la salut en unes condicions laborals precàries i [desiguals](#), lluny d'un estatut públic que el protegeixi de les ingerències del governant de torn. Això sí, aplicant-li la norma pública [quan convingui](#).

Aquest i cap altre sembla l'objectiu primordial del document. Després d'atribuir totes les retallades en serveis bàsics al Govern central, pretén donar per suposat que el que s'ha de fer és aprofundir en l'[actual model sanitari català](#), continuar fugint del Dret Administratiu i consolidar un model de concertació que estengui l'ànim de lucre en temes de salut. I donar crèdit a més i més mentides. No podem deixar de valorar les paraules del conseller de Salut a la comissió que va entrar al Parlament el passat dia 10 de juliol, representant la concentració que s'hi havia convocat. El conseller fonamentava la seva decisió de fer un consorci a Lleida en dos arguments: Un, l'acceptació del personal, basant-se en el suport de la Junta Clínica de l'Arnau de Vilanova. Més enllà dels dèficits representatius d'aquestes juntes, aquestes acceptacions es produeixen quan no es dóna cap altra opció i quan es promet una autogestió que en realitat no és tal i/o que es podria donar igualment en una institució plenament pública. L'altre, que invertir en l'Institut Català de la Salut és com fer obres en un pis de lloguer perquè els seus centres són propietat de l'Estat, és simplement fals. Ja [ho aclaríem](#) quan es va estar a punt de traspasar-los a la Generalitat i el govern de CiU els volia per hipotecar-los. Ni són de l'Estat, ni el Govern català els podia hipotecar, són de la Seguretat Social, dels seus cotitzants, treballadors i empresaris.

Per sort, la ràpida conscienciació de la població catalana, cada dia més consolidada en el procés de resposta a aquest altre espoli anomenat crisi, coincidint amb el desig de sobirania en uns casos i paral·lel en altres, ens porta a presumir que absolutament tots els moviments socials a Catalunya i una ampla majoria social estan en contra del manteniment d'un model que ha demostrat ser [un niu de corrupció](#). Certament no és això el que consta en les agendes oficials, però aquest fet només ens demostra els actuals dèficits democràtics, que els consensos entre els grans partits polítics es fan amagant les seves afectacions sobre la població, que la [participació ciutadana](#) no és més que una caricatura del que hauria de ser. Però tot això també està canviant i podem mirar amb optimisme un futur de soberania popular.

Destitució de Boi Ruiz, aturada del procés de privatització i canvi a un model plenament públic i realment participatiu